

Hallo mr Herrmann (Hallo mr Ντάισελμπλουμ)

(Σε ασύνδετο σχήμα)

Γράφει ο
Βύρων Τομάζος
Μηχανολόγος,
Απόφοιτος Πολυτεχνείου
Μονάχου
e-mail: btomazos@gmail.com

Όχι, δεν είναι τυπογραφικό λάθος. Σωστά διαβάζετε: Herrmann. Είναι μια λέξη δική μου, την έπλασα εγώ, είναι σα να λέμε ένας αγγλογερμανικός τίτλος ευγενείας, που τον χρησιμοποιούσα όταν ήθελα να απευθυνθώ σε Ευρωπαίους και με έμμεσο τρόπο να τους πω όσα ήθελα. Αυτή τη λέξη, Herrmann, είναι η τρίτη φορά που τη χρησιμοποιώ σε τίτλο άρθρου μου κι αν θυμάμαι καλά, τη χρησιμοποίησαν κι άλλοι.

Επιστροφή στο παρελθόν και πάλι

Την πρώτη φορά τη χρησιμοποίησα το 1958, στο Μόναχο, σε τίτλο άρθρου μου

στο φοιτητικό και επιστημονικό περιοδικό. Τότε, νεαροί φοιτητές, ζούσαμε σε μια Γερμανία που παρά το ότι λίγα χρόνια πριν είχε χάσει έναν Παγκόσμιο Πόλεμο, εντούτοις είχε σταθεί στα πόδια της και έχτιζε αυτό που αργότερα χαρακτηρίστηκε οικονομικό θαύμα. Η απόσταση που χώριζε το βιοτικό επίπεδο των Γερμανών από το δικό μας, στην πατρίδα, ήταν μεγάλη και θυμάμαι ότι εμείς οι Έλληνες προσπαθήσαμε να προβάλουμε τις αρετές και τα χαρακτηριστικά του λαού μας και να αντιπαρέλθουμε την υπερηφάνεια των Γερμανών συμφοιτητών μας. Θυμάμαι στις συζητήσεις μας, που ήταν συνηθισμένες τότε, τους μιλούσαμε για τη μεγάλη αρετή του λαού μας, το φιλότιμο, την οικογενειακή αγάπη, τη συνοχή, το «δέσιμο» με την οικογένεια που πολλές φορές λειτουργεί σαν ανάχωμα στις δυσκολίες της ζωής μας. Και, βέβαια, ένα από τα ισχυρότερα επιχειρήματά μας ήταν η γλώσσα μας, που διατηρήθηκε ζωντανή μετά από 400 χρόνια σκλαβιάς και όχι μόνο: συνέχισε να εξελίσσεται, όπως με τη φιλοκαλική κίνηση του 18ου αι. στο Άγιο Όρος και αλλού, και να τροφοδοτεί τη δυτική Ευρώπη με νέες ιδέες και νέο λεξιλόγιο, μέσω της Ρωσίας.

Θυμάμαι ότι τότε, ο Κωνσταντίνος Τσάτσος, έδωσε στη δημοσιότητα μετάφραση αποσπασμάτων από επιστολές του Ρωμαίου συγκλητικού Μενένιου Άπιου προς τον φίλο του Ατίλιο Νάβιο, ο οποίος επρόκειτο να τον διαδεχθεί στη διακυβέρνηση της Αχαΐας. Σ' αυτές τον συμβουλεύει για το πώς μπορεί να χειριστεί τους Έλληνες αξιοποιώντας τα προτερήματά και τα ελαττώματά τους. Οι πάπυροι αυτοί με την αλληλογραφία των εν λόγω Ρωμαίων αξιωματούχων βρέθηκαν στην τοποθεσία Οξύρρυγχος της Αιγύπτου, εξού και ονομάστηκαν Οξύρρυγχιοί Πάπυροι. Οι επιστολές είχαν γραφτεί πριν από 2.000 χρόνια περίπου, εντούτοις σ' αυτές Νεοέλληνες και αρχαίοι εμφανίζονται να μοιράζονται τα ίδια προτερήματα και ελαττώματα. Εμείς, λοιπόν, οι νεαροί Έλληνες φοιτητές, συχνά αντλούσαμε από αυτές επιχειρήματα που πολύ μάς βόλευαν στις συζητήσεις μας με τους ξένους.

Ας δούμε εν ολίγοις πώς μας ψυχογραφεί ο Ρωμαίος συγκλητικός.

«Ο Έλληνας είναι πιο εγωιστής από εμάς τους Ρωμαίους και συνεπώς απ' όλα τα έθνη του κόσμου. Το άτομό του είναι «πάντων χρημάτων μέτρον» κατά το ρητό του Πρωταγόρα. Αδέσμευτο, αυθαίρετο και ατίθασο αλλά και αληθινά ελεύθερο, ορθώνεται το «εγώ» των Ελλήνων. Χάρης σε αυτό σκεφτήκανε πηγαία, πρώτοι αυτοί, όσα εμείς αναγκάζομαστε σήμερα να σκεφτούμε σύμφωνα με τη σκέψη τους [...]. Είναι όμως πηγή και του καλού και κακού τούτο το χάρισμα. Το ίδιο «εγώ» που οικοδομεί τα ιδανικά πολιτικά συστήματα, αυτό διαλύει και τις πραγματικές πολιτείες των ανθρώπων. [...] Η μοίρα μάς έταξε νομοθέτες του κόσμου και το ελληνικό άτομο περιφρονεί τον νόμο.

[...] Μα και δεν είναι μόνο στον πόλεμο ο Έλληνας γενναίος και άξιος μαχητής, αλλά και στην ειρήνη. Ακριβώς γιατί η γενναϊότητα του δεν είναι συλλογική σαν των περισσότερων λαών αλλά ατομική γι' αυτό δεν φοβάται και εκεί που βρίσκεται μόνος του να ριψοκινδυνεύει στη μοναξιά, στην ξενιτιά, στο παράτολμο ταξίδι, στην εξερεύνηση του αγνώστου. Γι' αυτό τόλμησε τέτοια που εμείς δε θα τολμούσαμε ποτέ και θεμελίωσε για αιώνες αποικίες [...] κι Έλληνες δεν είναι εκείνοι που τόλμησαν να διασχίσουν άγνωστες θάλασσες για να φτάσουν στη χώρα των Ινδών;».

Πάντα έλεγα στους ξένους συνομιλητές μου ότι εμείς έχουμε μια διαφορετική κουλτούρα και κάτι πρέπει να μάθουν κι αυτοί από ε-

μάς όπως κι εμείς μαθαίναμε απ' αυτούς.

Τη δεύτερη φορά τον τίτλο Herrmann τον χρησιμοποίησα το 2011. Τότε τό περιοδικό Der Spiegel, το οποίο σπάνια γράφει κάτι καλό για μας, έγραφε με αφορμή την κρίση, μεταξύ άλλων, και για την τεμπελιά των Ελλήνων. Τους είχα γράψει να διαβάσουν τις στατιστικές και να δουν ότι είμαστε από άποψη ωρών εργασίας οι περισσότερο εργαζόμενοι στην Ευρώπη και να μη μας βλέπουν μόνο σαν τα 330 δις που χρωστάμε: υπάρχουν κι άλλοι παράγοντες που πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τους. Αυτά που έχουμε προσφέρει σαν λαός διαχρονικά αλλά και πρόσφατα - είμαστε οι πρώτοι που νικήσαμε τον άξονα και άλλα πολλά. Μάλιστα τότε με τη μεταφορική έννοια του Herrmann απευθυνόμουν στη Frau Merkel!

Και τώρα πάλι Mr Herrmann

Αυτή τη φορά απευθύνομαι στον **Mr Ντάιζελμπλουμ**, τον πρόεδρο του Eurogroup που με τις δηλώσεις του τον τελευταίο καιρό μονοπώλησε τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Ο Mr Ντάιζελμπλουμ, λοιπόν, κατηγορήσε τις χώρες του νότου που δεν φρόντισαν ν' αξιοποιήσουν την αλληλεγγύη των βορείων αλλά ξόδεψαν τα χρήματά τους σε αλκοόλ και γυναίκες...

Πιστέψτε με αυτή η δήλωση με προβληματίσε πολύ. Φυσικά την έχω ξανακούσει, άμεσα ή έμμεσα, από διάφορους Δυτικοευρωπαίους που συναλλάσσομαι διαχρονικά, πάντα με ένα χιουμοριστικό και φιλικό τρόπο. Αλλά είναι απαράδεκτο κάτι τέτοιο να λέγεται απ' τον πρόεδρο του Eurogroup και ειδικά απ' αυτόν που αποφασιζει για τις τύχες μας και τη ζωή των παιδιών μας. Θεωρώ ότι είναι πολύ σοβαρό κι άκρως επικίνδυνο να λέγεται κάτι τέτοιο.

(Και καλά τα ποτά, αλλά τις γυναίκες; Τι το ήθελε; Σίγουρα κάποιο κόμπλεξ έχει ο άνθρωπος: του συμιστώ να διαβάσει το τελευταίο άρθρο μου για τον Φρόνυτ).

Θα ανέμενε κανείς απ' τον Πρόεδρο του Eurogroup να σκέφτεται σφαιρικά, να βλέπει το δάσος κι όχι το δέντρο, να μιλά σοβαρά και εμπειριστατωμένα και όχι με γενικότητες, παίρνοντας σβάρνα όλους τους νότιους - εκτός από εμάς και τους Ιταλούς, Ισπανούς, Πορτογάλους και φυσικά τους μισούς Γάλλους του νότου.

Κατά τη γνώμη μου και μόνο γι' αυτή τη δήλωση θα έπρεπε να είχε παραιτηθεί ή να τον εξαναγκάσουν να παραιτηθεί. Πώς περιμένουμε από έναν τέτοιο άνθρωπο να βγάλει μια δίκαιη απόφαση, χωρίς προκαταλήψεις;

Ανθρώπους με παρόμοιους χαρακτήρες, αγέλαστους, χωρίς χιούμορ και διάθεση για διασκέδαση, έχω γνωρίσει αρκετούς και περισσότερους στο Βορρά. Είναι μονόχωντοι και προκατειλημμένοι σε ό,τι αφορά το σεξ. Η άποψή τους ότι τα φάγαμε στα ποτά πάει κι έρχεται, αλλά στις γυναίκες; Είναι πια το άκρον άωτων.

Τέτοιους αγέλαστους εγωιστές και κομπλεξικούς έχω συναντήσει επίσης και στον επαγγελματικό μου κόσμο. Θυμάμαι πριν καμιά εικοσαριά χρόνια που ήμασταν στο Ελσίνκι της Φινλανδίας, στο τριετές συνέδριο της πολυεθνικής εταιρίας, καμιά τριακοσαριά υπάλληλοι και αντιπρόσωποι απ' όλο τον κόσμο.

Την εταιρεία την είχαμε πάρει από μικρή και κυρίως εμείς, ο νότος, η Ιταλία, η Ισπανία, η Ελλάδα και εν μέρει η Γαλλία (που κατηγορεί τώρα ο Mr Ντάιζελμπλουμ) από μια μικρή εταιρεία που ήταν της δώσαμε την ώθηση να αναπτυχθεί και να γίνει η πρώτη εταιρεία στον κόσμο και να αγοράσει σχεδόν όλους τους αντιπάλους της. Οι Φινλανδοί βγήκαν απ' τα δάση στην αρχή του περασμένου αιώνα, δούλεψαν σκληρά, και καθώς ο ένας βοηθούσε τον άλλον, σαν τους Εβραίους, αναπτύχθηκαν, δημιούργησαν εταιρείες κολοσούς όπως η επιτυχημένη πολυεθνική NOKIA, ζούσαν μες στην ευφορία μιας ανεπτυγμένης οικονομίας, ήταν στα ...χάι τους και αρκετοί απ' αυτούς υπερόπτες.

Μέσα στις εταιρίες που αγόρασαν ήταν και μια απ' τους πιο μεγάλους αντιπάλους, μια εταιρεία παράστημα των μεγάλων μηχανών της Φιάτ, με τεράστιες εγκαταστάσεις στην Τερνέστη. Βγαίνει λοιπόν ο Φινλανδός και λέει ειρωνικά: «αγοράσαμε το γκράντε καζίνο», το οποίο ήταν από τα πιο μεγάλα εργοστάσια παραγωγής μηχανών στον κόσμο, με μια υπεροψία και ειρωνεία ότι δήθεν οι Ιταλοί είναι άσχετοι από μηχανές και τεχνολογία και τώρα πρέπει να το φτιάξουμε εμείς. Σηκώνομαι πάνω -πάντα έπαιρνα τέτοιες πρωτοβουλίες, κάποιες φορές τις έχω πληρώσει κιόλας- και τους λέω: «δεν πρέπει να κατηγορείτε έτσι τον νότο, γιατί όταν ο νότος

έφτιαχνε βαπόρια υψηλής τεχνολογίας, εσείς ακόμα δεν ξέρατε να ξεχωρίζετε την πρύμνη απ' την πλώρη. Και για να σας δείξω ότι δεν λέω παραμύθια, σας προκαλώ να έρθετε στην Ελλάδα, να δείτε το πολεμικό Αβέρωφ: ένα απ' τα καλύτερα πολεμικά πλοία που έχουν φτιαχτεί ποτέ, το οποίο το έφτιαξαν οι Ιταλοί το 1904 και με το οποίο κερδίσαμε στους Βαλκανικούς πολέμους τους Τούρκους στη θάλασσα, γιατί όταν αυτό έβγαине έξω κανένα βαπόρι της εποχής του δεν μπορούσε να το πλησιάσει».

Ο Ιταλός μάναντζερ που ήταν δίπλα μου, μου λέει: «Βύρων, Βύρων, μπραβίσιμο. Τι να σου κάνω γι' αυτά που είπες; Λέω, να με πας ένα μεγάλο ταξίδι στο καζίνο του Μόντε Κάρλο. Το προγραμματίσαμε πολλές φορές να πάμε, αλλά κάτι συνέβαινε σε εκείνον ή σε μένα και το ακυρώναμε. Η προσφορά του ισχύει ακόμα...»

Είναι μεγάλο λάθος να κρίνεις συλλήβδην ένα λαό. Υπάρχουν σε όλους τους λαούς καλοί και κακοί άνθρωποι και το έχω ζήσει προσωπικά όλα τα χρόνια που έζησα στο εξωτερικό, στην Αμερική και τη Γερμανία. Συναντούσα ανθρώπους και έβγαζα συμπεράσματα για τους λαούς και μετά άλλαζα όταν γνώριζα άλλους κ.λπ. Γι' αυτό αποφεύγετε να βγάξετε συμπεράσματα για τους λαούς. Μην κρίνετε το όλο από το μέρος και αυτό ισχύει και για μας τους Έλληνες, μην κατηγορείτε την Ελλάδα. Δεν έχω ακούσει ποτέ κανέναν ξένο να κατηγορεί τη χώρα του.

Αναζητώντας στο διαδίκτυο πληροφορίες για τον Ντάισελμπλουμ, βρήκα άρθρο της δημοσιογράφου Ελένης Βασιλάκη που γράφει: «εντοπίσαμε Κρητικό συμφοιτητή του Ντάισελμπλουμ, από το Wageningen University and Research Centre της Ολλανδίας, και μιλήσαμε μαζί του [...]. Βέβαια δεν ξαφνιαστήκαμε όταν μάθαμε πως αυτό που βλέπουμε σήμερα στον πολιτικό Ντάισελμπλουμ έβλεπαν και οι συμφοιτητές του στο αγροτικό πανεπιστήμιο του Wageningen στο νεαρό φοιτητή Γερύου».

Για τον Ντάισελμπλουμ ήταν απολύτως φυσιολογικό, βλέποντας τους ανθρώπους των νότιων χωρών να διασκεδάζουν και να χαίρονται τον έρωτα, τις γυναίκες, το ποτό, το να σκεφτεί πως γίνεται σπατάλη χρημάτων με αυτούς τους τρόπους, μια και ο ίδιος στη ζωή του αυτά δεν τα υιοθετεί και ούτε τα γνώρισε ποτέ».

Μετά και από αυτό, έχασα πάσα ιδέα και επιμένω σε ό,τι προανέφερα, ο άνθρωπος δεν είναι μόνο ακατάλληλος αλλά και επικίνδυνος να παίρνει τέτοιες αποφάσεις που αφορούν στο μέλλον μας. Αν τέτοιοι άνθρωποι μας κρίνουν και αποφασίζουν για μας σίγουρα ...την έχουμε βάψει. Αυτοί οι άνθρωποι χρειάζονται ειδικό χειρισμό. Φαντάζομαι οι δικοί μας που συνομιλούν μαζί του θα το έχουν καταλάβει αφού το έργο τους το κάνει πολύ πιο δύσκολο, εκτός από τις δυσκολίες που έχουν να πείσουν τον ελληνικό λαό να αποδεχτεί περαιτέρω μέτρα.

Mr. Herrmann Mr. Ντάισελμπλουμ αυτές τις κουβέντες και τις εξομολογήσεις μπορείς να τις κάνεις σ' ένα μπαρ ή σ' ένα καφενείο, που αμφιβάλω αν έχεις πάει ποτέ, με εύσημο και άμεσο ή έμμεσο τρόπο, συνδυασμένο με κάποιο χιούμορ, αλλά δεν μπορείς να το κάνεις σαν πρόεδρος του Eurogroup. Την ίδια παρατήρηση έκανε κι ο Mateo Renzi, ο πρώην πρωθυπουργός της Ιταλίας κι ο δικός μας πρωθυπουργός σωστά τα χαρακτήρισε σαν ανόητα και σεξιστικά σχόλια.

Τελειώνοντας, Mr. Herrmann Mr. Ντάισελμπλουμ, σκέψου εμάς τους φουκαράδες τους Έλληνες σα να απευθύνουμε τον χαιρετισμό των μονομάχων στον Κάισαρα morituri te salutant που σημαίνει, Κάισαρ οι μελλοθάνατοι σε χαιρετούν. Αλλά εμείς δεν είμαστε μελλοθάνατοι ούτε ετοιμοθάνατοι. Μπορεί να 'χουμε φθάσει πολλές φορές στα άκρα αλλά πάντα μένομε όρθιοι και ειδικά τις σπάνιες φορές που είμαστε μονοιασμένοι. Η Παναγία, που τόσο πολύ την ευλαβούνται οι περισσότεροι Έλληνες, βάζει το χέρι Της και μας βοηθάει. Ας ελπίσουμε ότι θα μας προστατέψει και τώρα από τέτοιους ανόητους κριτές μας.

Go home Mr. Herrmann Mr. Ντάισελμπλουμ και πήγαινε, έστω κι αργά, να πιεις κάνα ποτό σε κανένα μπαρ, όλα χρειάζονται στη ζωή. Και στείλε τον λογαριασμό στους Έλληνες...

Υ.Σ. 1. Παρεμπιπτόντως ο Mr. Ντάισελμπλουμ ζήτησε συγγνώμη αλλά όχι τίμια, καθαρόαιμη συγγνώμη, όπως θα έπρεπε, αλλά με παραφράσεις και δικαιολογίες.

2. Λέγεται ότι οι Οξύρρυγχιοί Πάπυροι ήταν μια λογοτεχνική φάρσα του Κωνσταντίνου Τσάτσου, για να κάνει πιο εύληπτα τα όσα ήθελε να πει, και όχι γνήσιο εύρημα των αρχαιολόγων. Όπως και να έχει το θέμα δεν επηρεάζει την ουσία των γραφομένων μου.